

Arrest

nr. 262 698 van 20 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 augustus 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in januari 2020 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen

dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Betreffende de huisvesting stelt verzoeker nog dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen welke dienst hem dan wel had kunnen helpen. Het is echter niet aan verwerende partij om aan te duiden welke mogelijkheden verzoeker nog concreet zou hebben. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat verzoeker niet verder heeft nagevraagd na twee actoren te hebben gehoord die geen oplossing konden bieden, en heeft hij de beslissing van zijn verzoek tot internationale bescherming nooit afgewacht, waaruit blijkt dat het nooit zijn bedoeling was in Griekenland te verblijven. Verzoekers betoog doet hier geen afbreuk aan.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2021, voert verzoekende partij aan dat zij niet eens wist dat zij een status had in Griekenland. Zij wijst erop dat er geen werk en opvang was, het voor haar zeer onveilig was en zij ook geen bescherming kon krijgen van de Griekse autoriteiten. Verzoekende partij benadrukt de moeilijke situatie waarin erkende vluchtelingen terecht komen en wijst erop dat het nu alleen maar erger is geworden. Zij licht toe dat om een woning te krijgen zij ingeschreven moet zijn in het rijksregister, zonder woning is er ook geen werk en zonder werk ook geen gezondheidszorg. Tot slot benadrukt zij nog dat zij nooit documenten heeft gehad aangezien zij niet eens wist dat zij internationale bescherming had.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld in een ander daglicht (kunnen) plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij niet eens wist dat zij (een) internationale bescherming(ssatus) had in Griekenland, beperkt zij zich louter tot herhalen van eerder afgelegde verklaringen. In dit verband kan worden verwezen naar de motivering in de bestreden beslissing waar wordt opgemerkt: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, waarvan kopie bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door u niet bevestigd, noch betwist (CGVS, p.3). U stelt dat u inderdaad een aanvraag indiende en op interview daar bent geweest, maar u heeft geen idee of er al dan niet een status werd toegekend (CGVS, p.3). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in Griekenland een positief antwoord kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming op 16 januari 2020 (zie Eurodac marked hit).”*

Verzoekende partij herhaalt weliswaar dat zij niet wist dat zij in Griekenland internationale bescherming had, doch zij ontkent noch betwist het feit dat dit blijkens voormelde informatie, vervat in het administratief dossier, dus wel degelijk het geval is. De commissaris-generaal was bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat, voor zover aan deze voorwaarde is voldaan, de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

Verzoekende partij geeft op algemene wijze aan dat zij nooit documenten heeft gehad aangezien zij niet eens wist dat zij internationale bescherming had in Griekenland, doch ze brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij er geen aan haar internationale beschermingsstatus verbonden verblijfsrecht heeft of zou kunnen hebben en/of dat zij er, bij het verstrijken ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.4. Wat betreft verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 26 juli 2021 waarbij erop wordt gewezen dat het “aan de verzoeker toe” komt *“om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

In voormelde beschikking wordt dienaangaande *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”*

4.5. Ofschoon de situatie in Griekenland voor personen die er internationale bescherming verzoeken, dan wel hebben verkregen niet rooskleurig is, is de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar - zoals verzoekende partij ter zitting doet erop wijzende dat de situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland moeilijk is en alleen maar erger wordt-, net als verzoekende partij haar algemene niet nader op haar persoonlijke situatie uitgewerkte of onderbouwde opmerking ter zitting dat men moet ingeschreven zijn in het rijksregister om een woning te krijgen en er zonder woning geen werk is en zonder werk geen gezondheidszorg, geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad beklemtoont dat een dergelijke situatie/dergelijk bewijs op individuele wijze *in concreto* dient te worden aangetoond/geleverd, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke, nu zij niet verder komt dan algemene opmerkingen en het verwijzen naar de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, en gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die zij niet ontkracht of weerlegt.

Zo brengt verzoekende partij immers geen concrete en valabele elementen bij die een ander licht werpen op de pertinente motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd. Zo haalt u aan dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, p.8). Gevraagd of u zelf naar werk gaan zoeken bent, antwoordt u enkel dat u geen werkvergunning had, en zonder vergunning nergens kon werken (CGVS, p.8). Voorts stelt u ook dat de lokale mensen zelfs werkloos waren (CGVS, p.8). Het feit dat het in Griekenland niet gemakkelijk is om werk te vinden, betekent echter niet dat u daar geen toegang tot werk zou hebben. De verschillen tussen EU-landen werden reeds supra besproken. Ook heeft u ondertussen wel een statuut verkregen in Griekenland, waardoor het zeker en vast mogelijk is om een werkvergunning te verkrijgen. U wachtte echter de beslissing van uw verzoek om internationale bescherming niet af en heeft onder uw nieuw statuut dan ook geen enkele actie ondernomen om werk te zoeken. Een volgend probleem waarom u niet terug zou kunnen keren naar Griekenland, is de huisvesting. U geeft aan naar de NGO GCL geweest te zijn (waarmee u hoogstwaarschijnlijk de NGO GCR bedoelt, “Greek Council for Refugees”) en ook naar een andere dienst die zich bezighield met huisvesting (CGVS, p.8). Beide actoren konden u niet verder helpen. Het is echter niet omdat deze twee actoren op dat moment voor u geen oplossing konden bieden, dat een andere organisatie, dienst of ngo dit eveneens niet zou kunnen. Bovendien moeten er voor personen met een statuut van internationale bescherming nog andere mogelijkheden voorhanden zijn, deze heeft u echter allesbehalve uitgeput, daar u de beslissing van uw verzoek nooit afwachtte. Veel andere pogingen heeft u ook niet ondernomen om uw leven daar op te bouwen. U haalt nog aan dat u een bankkaart probeerde te bekomen, maar dit niet lukte (CGVS, p.9). Het was dan ook nooit uw bedoeling om in Griekenland te blijven (CGVS, p.7). Voorts haalt u enkel verder de algemene slechte situatie voor vluchtelingen in Griekenland aan (CGVS, p.9). Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de onveilige situatie voor u als persoon in Griekenland volledig gebaseerd is op het feit dat u terug op straat of in een park zou moeten wonen, hetgeen gebaseerd is op loutere veronderstellingen.” (eigen onderlijning)

Met haar algemene opmerkingen ter zitting dat er in Griekenland geen werk en opvang was, het voor haar zeer onveilig was en zij ook geen bescherming kon krijgen van de Griekse autoriteiten, waarmee zij in wezen louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, plaatst verzoekende partij voorgaande concrete vaststellingen niet in een ander daglicht. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, temeer aangezien zij Griekenland heeft verlaten vooraleer kennis te hebben genomen van de bescherming die haar er werd verleend.

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS